

SEDEG, placa d'Honor de l'Agrupació Excursionista

És amb especial satisfacció i orgull que vaig participar en els actes d'entrega de la Placa d'Honor de l'Agrupació a la Secció d'Escalada SEDEG amb motiu dels 25 anys d'activitats. I vaig viure-ho des d'una doble vessant, d'una banda assistia emocionat a la consolidació de la secció que juntament amb aquell grup de joves escaladors, havíem constituït l'any 1975. Per altra costat recordava amb nostàlgia, tot veient les cares il·lusionades dels membres actuals del SEDEG, que feien la presentació de l'Expedició al Baruntse, perquè hi reconeixia els mateixos anhels i il·lusions que vivíem nosaltres mentre preparàvem les sortides als inicis de la secció.

Recordava les reunions dels primers dijous de mes, quan anàvem donant forma a la nova secció amb l'elecció dels càrrecs de representació o en les discussions per triar el nom definitiu. Sovint costava posar-se a la feina perquè sempre hi havia els relats de les escalades del darrer diumenge, tan se val, pel Sot del Bac, el sot de la Guillota o més enllà. Quan pujava massa el to és que s'havia produït el clàssic "pique" entre unes i altres cordades per veure qui havia fet o faria la gesta més sonada,... Aneu a la "Puigmal" del Cavall? Doncs nosaltres provarem la "Gam" del Bisbe... Així si tot havia anat bé a les pàgines del butlletí trobaves les respectives cròniques de l'ascensió.

Però no voldria fer una relació cronològica de les escalades i ascensions, ja hi haurà ocasió de fer-ho, perquè l'escalada és molt més que tot això. Quan dos escaladors s'encorden estableixen un lligam que s'afirma en les dificultats de la placa, l'aresta o del diedre, metre a metre tot compartint l'esforç i la tensió de cada pas, i encara sense veure's, perquè el company és ocult rera un ressalt, mirant la progressió de la corda s'intueix l'escull, el risc o la senzillesa del tram a superar, així tirada a tirada fins a la culminació de la via. Aquell moment en què totes les sensacions viscudes d'incertesa, angoixa, il·lusió, satisfacció o potser sofriment, deixen pas a l'èxit i la glòria plasmats en una forta encaixada de mans.

Aquests lligams de cordada que vam establir fa 25 anys a l'inici del SEDEG, han estat prou sòlids per tal d'unir-nos novament i celebrar conjuntament aquest guardó. Per tant considero un deure fer esment d'alguns dels companys, i dic alguns, perquè és fàcil oblidar-se d'algú i no és la meua intenció. Si malgrat tot assumeixo el risc, és com a mostra d'afecte i amistat pel grup d'amics que vam engegar el SEDEG, molts dels quals participen en aquest acte d'avui.

Vull fer esment d'en Josep Jutglà, Joan Pous, Enric Joan,

Xavier Torrents, Pere Pujol, Toni Arasa. Silvestre Oliveras i Ferran Pujadas malauradament desapareguts de forma prematura. Quico Junyent, Josep Fontcuberta, Carles Garcia, Martí Vall, Jordi Anglís, Agustí Vilar, Albert Martí, Jordi Berenguères, Dolors Parera, Salvador Arabia, Xavier Vives, Enric Rull, Salvador Peña, Antoni López, Joan Alcarria i altres.

Com que a mi em toca parlar del SEDEG dels primers anys, la millor manera d'il·lustrar el tarannà de la secció és fent un repàs de les activitats d'aleshores. I cal dir que a més d'escalar cada cap de setmana, havíem fet una mica de tot: l'Expedició a Groenlàndia l'any 1978 va ajudar a consolidar la secció i també va afirmar la nostra capacitat organitzativa. També es van realitzar curssets d'Escalada, campaments hivernals, una campanya de neteja al Sot del Bac del qual en un diumenge es van treure més de 18 bosses grans de deixalles. També cada any es feia la Diada del Grimpaire, la festivitat de la Secció, amb l'entrega del "Pitó d'Or" al membre de la Secció que més s'havia destacat en les activitats d'aquell any. I com que l'activitat no està renyida amb el lleure vam desafiar al GIEG jugant a futbol, amb resultat equilibrat, una victòria cada Secció.

I si parlem del nom de la Secció, cal dir que va generar un intens debat i curiosament el nom finalista fou el de SADE, (Secció Alpina d'Escalada) molt inspirada en l'estil de les seccions d'escalada d'aleshores. Al final però s'imposà el seny, defugint així connotacions sàdiques o possibles semblances amb una escola de negocis, i optarem pel de SEDEG que amb el temps se'ns ha fet familiar.

Però tot això ja són batalletes, i en l'acte d'avui fem reconeixement a 25 anys d'activitats i per tant cal donar tot el protagonisme al SEDEG actual en la persona del seu president Manel Casabella, ja que són els que amb les seves activitats mantenen viva la Secció, i que per molts anys.

*Josep Castells i Gironès
4 de maig de 2001*

En Josep Castells, recorda els inicis del SEDEG junt a Manel Casabella, actual president. Foto M. Luis